

Карин Слотър - „Красиви момичета“

Първия път, когато изчезна, майка ти ме предупреди, че ще е много по-лошо да разберем какво се е случило с теб, отколкото да останем в неведение. Постоянно спорехме за това, защото споровете бяха единственото, което ни крепеше.

– Подробностите около случилото се няма да те накарат да се почувстваш по-добре – предупреждаваше ме тя. – Подробностите ще те сломят.

Бях човек на науката. Нуждаех се от факти. Независимо дали го желаех, или не, умът ми постоянно си създаваше хипотези. Отвлечена. Изнасилена. Осквернена.

Разбунтувала се.

Такава беше теорията на шерифа или по-скоро оправданието му, когато искахме отговори, които той не можеше да ни даде. Майка ти и аз винаги сме се радвали тайно, че си толкова своеволна и пламенно отстояваш принципите си. След като изчезна, осъзнахме, че това са качества, които определят младите мъже като умни и амбициозни, а младите жени като проблемни.

– Момичетата постоянно бягат. – Шерифът свиваше рамене, все едно ти беше кое да е момиче, все едно щеше да мине седмица, месец, може би дори година – и просто щеше да се върнеш при нас с вяло извинение, че си заминала с някое момче или си поела на презокеанско пътешествие с някоя приятелка.

Ти беше на деветнайсет. Според закона вече не ни принадлежеше. Можеше сама да се оправяш. Светът беше твой.

Въпреки това те издирвахме. Непрестанно се обаждахме в болници, в полицейски участъци и в приюти за бездомни. Разлепахме флаери. Обикаляхме къщи. Говорехме с приятелите ти. Проверяхме изоставени сгради и изгорели постройки в западната част на града. Наехме частен детектив, който ни костваше половината ни спестявания, и екстрасенс, който прибра почти цялата останала половина. Обърнахме се към медиите, но те изгубиха интерес, щом осъзнаха, че няма да излезе нищо пикантно от цялата работа.

Ето какво знаехме: била си в някакъв бар. Не си пила повече от обикновено. Каза си на приятелите си, че не се чувстваш добре и че ще се прибереш у дома. Това е последният път, в който някой те е виждал.

През годините имаше много фалшиви признания. Редица садисти се възползваха от мистерията около изчезването ти. Предоставяха информация, която не можеше да бъде потвърдена, и улики, които нямаше как да бъдат проследени. Поне си признавах, когато биваха хващани в крачка. Екстрасенсите непрекъснато ме обвинявах, че не търся достатъчно усърдно.

Но аз не се отказах да го правя.

Разбирам защо майка ти се предаде. Или поне трябваше да изглежда, че е така. Налагаше се да започне живота си отначало – ако не заради себе си, то заради онова, което бе останало от семейството ѝ. Малката ти сестра все още си беше у дома. Тя бе тиха и потайна и дружеше с онзи тип момичета, каращи я да върши неща, които принципно не биваше да прави. Като да влезе в бар, за да послуша музика, и никога да не се прибере.

В деня, в който подписахме документите за развода, майка ти ми каза, че единствената ѝ надежда е някой ден да намерим тялото ти. Това я крепеше, идеята, че някога ще имаме възможност да положим останките ти в гроб.

Отвърнах ѝ, че вероятно ще те открием в Чикаго, Санта Фе, Портланд или в някоя артистична комуна, в която си избягала, защото винаги си била със свободен дух. Майка ти не беше изненадана от думите ми. Бяха времена, когато махалото на надеждата все още се люлееше между нас. В някои дни тя си лягаше изпълнена с мъка,

а в други се прибираше от магазина с нова тениска, пуловер или чифт дънки, които да ти подари, като се прибереш у дома.

Ясно помня деня, в който изгубих надеждата си. Работех във ветеринарния кабинет в центъра. Някой доведе изоставено куче. Животното изглеждаше жалко, очевидно беше тормозено. В по-голямата си част бе жълт лабрадор, макар козината му да беше сплъстена и пепелява от атмосферните условия. По кожата му имаше рани от прекалено чесане или близане, или правене на неща, с които кучетата се опитват да се успокоят, когато биват зарязвани.

Прекарах известно време с животното, докато се почувства в безопасност. Позволих му да оближе opakото на ръката ми. Оставих го да свикне с миризмата ми. След като се успокои, го прегледах. То беше старо, но съвсем доскоро бе имало здрави зъби. Един хирургичен белег подсказваше, че е било подложено на операция на коляното, която не струваше евтино. Видимото малтретиране, което бе преживяло, все още не беше повлияло на мускулната му памет. Когато поставях ръка на муцуната му, то отпускате главата си в дланта ми.

Печалният поглед ми помогна да разбере какво се бе случило в нещастния живот на това същество. Нямахме откъде да знам истината, но сърцето ми беше сигурно, че точно така е било: кучето не беше изоставено. То бе избягало или се бе откъснало от каишката си. Може би собствениците му бяха отишли до магазина или бяха отпътували на почивка и някак си – случайно забравена отворена порта, прескочена ограда или открената врата, оставена от добронамерена детегледачка – животното се беше озовало на улицата, без никаква представа накъде да поеме, за да се прибере у дома.

Вероятно група хлапета, някое ужасно чудовище или комбинация от двете бяха открили това куче и от обичен домашен любимец то се бе превърнало в жертва.

Също като баща си и аз бях посветил живота си на грижата за животните, но за първи път направих връзка между ужасните неща, които хората причиняваха на тези беззащитни създания, и дори още по-ужасните злини, които нанасяха на другите човешки същества. На едно място верига бе разкъсала кожата.

Някъде личаха нараняванията от ритници и юмруци. Точно така изглеждаше човек, изгубил се в свят, който не го ценеше, не го обичаше, не желаше той да се прибере у дома.

Майка ти беше права.

Подробностите ме сломиха.

Ресторантът в центъра на Атланта беше празен, с изключение на самотния бизнесмен в сепарето в ъгъла и бармана, който си мислеше, че владее до съвършенство изкуството на флирта. Подготовката за сервиране на вечеря бавно бе започнала да се усеща. В кухнята дрънчаха чинии и прибори за хранене. Шеф готвачът крещеше. Един сервитьор изсумтя насмешливо. Телевизорът над бара предлагаше тих, но постоянен поток от лоши новини.

Клеър Скот се опита да игнорира безспирната шумотевица, докато стоеше на бара и пиеше втората си сода. Пол закъсняваше с десет минути. Никога не се бе случвало. Обикновено подраняваше с десет минути. Това бе от нещата, за които постоянно го дразнеше, но то бе важно за нея.

– Още едно?

– Разбира се. – Клеър се усмихна любезно на бармана.

Мъжът се мъчеше да я заговори от момента, в който влезе. Той бе млад и красив, което трябваше да я поласкае, ала вместо това я накара да се чувства стара – не че наистина беше стара, но забелязваше, че колкото повече приближава четиресетте, толкова по-силно започваха да я дразнят онези, едва прехвърлили двайсетте. Постоянно я

заставяха да се сеца за изречения с увертюра от типа на „когато бях на твоята възраст“.

– Трето питие. – Гласът на мъжа бе придобил подигравателен тон, докато пълнеше чашата ѝ със сода. – Не си поплюваш.

– Мислиш ли?

Барманът ѝ намигна.

– Само ми кажи, ако се нуждаеш някой да те закара до вас.

Клеър се засмя, защото ѝ беше по-лесно да направи това, отколкото да му каже да си срещи косата и да се върне в колежа. Отново погледна телефона си, за да провери колко е часът. Пол закъсняваше с дванайсет минути. В главата ѝ изникнаха редица злополуки: бяха откраднали колата му, беше го ударил автобус, бе покосен от отломка от падащ самолет, бе отвлечен от някой откачалник.

Вратата на ресторанта се отвори, но не беше Пол, а някаква компания. Бяха облечени в стил „бизнес кежуъл“, най-вероятно служители от близките офис сгради, които искаха да пийнат по нещо, преди да се отправят към домовете си в мазетата на родителите си в покрайнините на града.

– Следиш ли този случай? – Барманът кимна към телевизора.

– Не – отвърна Клеър, макар в действителност да беше запозната с историята.

Нямаше как да изключи телевизора, когато съобщаваха за изчезнала тийнейджърка. На шестнайсет години. Бяла. От средната класа. Много красива. Хората не изглеждаха така разгневени, ако някоя грозна жена изчезнеше.

– Трагедия – каза мъжът. – Толкова е красива.